



REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 21. marta 2016. godine
Br. ref.:RK908/16

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI120/15

Podnosilac

Refki Bytyqi

**Zahtev za ocenom ustavnosti presude AC-I-14-0220-A001-A0013
Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se
odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju od 21. maja 2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Refki Bytyqi iz sela Randubrava, opština Prizren (u daljem tekstu: podnosilac).

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava presudu AC-I-14-0220-A001-A0013 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće Posebne komore) od 21. maja 2015. godine, koja mu je uručena 08. juna 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti presude Žalbenog veća Posebne komore kojom je, navodno, došlo do povrede prava i sloboda podnosioca garantovanih članom 31. (Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje) Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Član 113.7 Ustava, član 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilo 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 06. oktobra 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 6. novembra 2015 godine, predsednica Suda je odlukom br. GJR. KI120/15, imenovala sudiju Ivana Čukalovića za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednica Suda je odlukom br. KSH. KI120/15, imenovala i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Arta Rama-Hajrizi.
7. Dana 23. novembra 2015. godine, Sud je obavestio podnosioca i Žalbeno veće Posebne komore o registraciji zahteva.
8. Dana 10. februara 2016. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo Sudu preporuku o neprihvatljivosti.

Pregled činjenica

9. Podnosilac je bio radnik Društvenog preduzeća „Prehrambena industrija“ (u daljem tekstu: DP) sve do 1998. godine, kada je zbog povrede na radnom mestu otišao u invalidsku penziju.
10. Dana 2. avgusta 2011. godine DP je privatizovano.
11. Dana 3. maja 2012. godine, Kosovska agencija za privatizaciju (u daljem tekstu: Agencija za privatizaciju) je objavila konačan spisak radnika koji su stekli pravo na deo prihoda ostvarenog privatizacijom DP, na kojoj se podnosilac nije nalazio.

12. Dana 25. maja 2012. godine, podnosilac je izjavio žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Posebna komora) protiv konačne liste Agencije za privatizaciju.
13. Dana 22. juna 2012. godine, Agencija za privatizaciju je odgovorila na žalbu podnosioca navodeći: *„da on ne ispunjava uslove za ostvarivanje prava shodno članu 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/ 13 , te shodno tome, predlaže Specijalnom veću Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu Specijalno veće Posebne komore) da žalbu podnosioca odbije kao neprihvatljivu.“*
14. Dana 16. maja 2014. godine, Specijalno veće Posebne komore je donelo presudu [C-U-120018] kojom je žalbu podnosioca odbilo kao neosnovanu uz obrazloženje: *„Na osnovu priloženih dokumenata dostavljenih od strane podnosioca i Agencije za privatizaciju, može zaključiti da je podnosilac od 1998 godine u invalidskoj penziji te da na osnovu toga on nije mogao da ispuni kriterijum koji su predviđen u Članu 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/ 13.“*
15. Dana 25. jula 2014. godine, podnosilac je izjavio žalbu Žalbenom veću Posebne komore na presudu Specijalnog veća Posebne komore [C-U-120018].
16. U žalbi je podnosilac naveo da je Specijalno veće Posebne komore pogrešno utvrdilo činjenično stanje i pogrešno primenilo materijalno pravo, te da je presuda kontradiktorna i konfuzna.
17. Dana 21. maja 2015. godine, Žalbeno veće Posebne komore je donelo presudu [AC-I-14-0220-A001-A0013] kojom je žalbu podnosioca odbilo kao nedopustivu, uz obrazloženje: *„Specijalno veće posebne komore je pravilno odlučilo kada je žalbu podnosioca odbilo kao neosnovanu, jer nije uspeo da ispuni uslove predviđene članom 10.4, Uredbe UNMIK-a br 2003/13.“*

Navodi podnosioca

18. Podnosilac je u zahtevu naveo da *„presuda Žalbenog veća posebne komore povredila je prava na jednakost suđenja a koja su garantovana članom 31. Ustava“.*
19. Podnosilac se obraća Sudu sa zahtevom: *„da se poništi presuda Specijalnog veća posebne komore i presuda Žalbenog veća posebne komore kao protivustavne i protivzakonite, da se obaveže Agencija za privatizaciju da njega uključi na konačan spisak radnika koji ostvaruju pravo na 20% od privatizacije“.*

Ocena prihvatljivosti zahteva

20. Kako bi Sud mogao da reši žalbu podnosioca, prvo treba da ispita da li je žalba ispunila uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
21. U tom smislu, član 113. stav 7. Ustava propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

22. Takođe, član 48. Zakona propisuje:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.“

23. U ovom slučaju, Sud se poziva na pravilo 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika, koje predviđa:

(1) *“Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:*

[...]

d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) *Sudu proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:*

[...]

b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju osnovnih prava“.

24. Sud je analizirajući navode podnosioca sa aspekta povrede prava i sloboda zagarantovanih Ustavom, primetio da je podnosilac svoju ustavnu žalbu izgradio na navodima o povredi člana 31. (Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje) Ustava, što sadržinski korespondira sa članom 6. Evropske konvencijom o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

25. U konkretnom slučaju, Sud nalazi da su Specijalno veće Posebne komore, a kasnije i Žalbeno veće Posebne komore, svoje presude zasnovali na zakonskim odredbama člana 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/ 13 koji kaže:

“Radnik ima pravo na 20 % od prihoda ostvarenog prodajom ukoliko je bio evidentiran kao radnik DP-a u vreme privatizacije-likvidacije i ukoliko je bio na platnom spisku DP-a najmanje tri godine. Radnik koji ne ispunjava ove uslove ipak će imati pravo na 20 % ukoliko se utvrdi da je njegova diskvalifikacija posledica diskriminacije.”

26. Shodno tome, Sud zapaža da su redovni sudovi našli da podnosilac zahteva nije uspeo da ispuni proceduralne zahteve predviđene zakonom, te da shodno tome on ne može da se nađe na listi kvalifikovanih radnika koji su stekli pravo na 20 (dvadeset) procenata od privatizacije.

27. Što se tiče navoda podnosioca o povredi člana 31. Ustava, Sud podseća da princip pravičnog i nepristrasnog suđenja zahteva da se sudovi pozovu na određenu pravnu normu, a pravna osnova presude ne sme da bude proizvoljna tj. van konkretnog predmeta čega su se, po mišljenju Suda, redovni sudovi pridržavali tokom redovnog postupka.

28. Štaviše, Sud ceni da je Žalbena veće Posebne komore u presudi [C-I-14-0220-A001-A0013] dalo jasne i precizne zaključke, zasnovane na ustavno-prihvatljivom tumačenju i primeni relevantnog prava, a na osnovu činjeničnog stanja koje je utvrđeno u sudskom postupku.
29. Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio svoje tvrdnje, niti je podneo bilo kakav *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLJP (vidi: slučaj br. KI19/14 i KI21/14, podnosilac *Tafil Qorri i Mehdi Syla*, Ustavni sud Republike Kosovo, ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda Kosova, CA. br. 2129/2013, od 5. decembra 2013. godine i rešenja Apelacionog suda Kosova CA. br. 1947/2013 od 5. decembra 2013. godine).
30. Kao rezime, Sud je stava da u sprovedenom postupku nema činjenica ili okolnosti koje bi na bilo koji način upućivale na to da je, u postupcima koji su prethodili postupku pred Sudom, podnosiocu povređeno ljudsko pravo ili sloboda garantovana Ustavom ili EKLJP. Stoga, pozivanje na povredu člana 31. Ustava, Sud nalazi neosnovanim.
31. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan i treba da se proglasi neprihvatljivim u skladu sa pravilom 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika.

IZ OVIH RAZLOGA

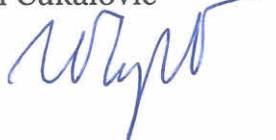
Ustavni sud Kosova u skladu sa pravilima 36 (1) (d) i (2) (b) Poslovnika, na zasedanju održanom 10. februara 2015. godine jednoglasno je

ODLUČIO

- I. DA PROGLASI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Ivan Čukalović



Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

